

PETRA VOTROUBKOVÁ

PÍSEŇ O PEVNINĚ

PÍSEŇ
O PEVNINĚ

Petra Votroubková

Věnováno všem, kteří vidí ve světě dobro, ale
hlavně těm, kteří ho stále ještě hledají.

*Je mocná píseň moře, mocnější nad lidí,
Oči na královském dvoře větší poklad nevidí,
Slyš slova, která vítr vál nad vodu vzdálenou,
I hromovládce král se před ním ohne v kolenou.*

*Je strašná síla blesků, až srdce jí má strach,
Svět odívá do lesku a skály mění v prach,
Však neboj se má milá, a slyš mé volání,
Kámen, co v hoře dřímá, před bouří tě ochrání.*

*Jsou krásné plachty bílé, jak Pandořina skříň,
Tak dbej od první chvíle, at' je lidí o pár míň.
Vždyť za nocí i za dne platí pravda odvěká,
Běda nám, až fraktál padne v ruce člověka.*

- Ukolébavka z oblasti Průsmyků, autor neznámý

PROLOG

Luikchanna, Arabsko

Nic nezkazí člověku den tak, jako když musí předhodit úředníka státní správy krokodýlům. Tak to alespoň tvrdil sultán, přestože si v praxi nechával kazit den poměrně často.

„Špatné zprávy?“

Pokladník čekající přede dveřmi se vyděšeně ohlédl, ale když za sebou spatřil jen hvězdářovu vrásčitou tvář, ramena mu zase úlevně poklesla.

„Ani se neptejte, magistře,“ mávl rukou, „sultán chce vidět stav státní pokladny. Už teď, o měsíc dříve než obvykle!“

„A jak si stojíme?“

Namísto odpovědi hvězdáři věnoval jen jediný, všeríkající pohled. Pak sáhl do náprsní kapsy pro kapesník a otřel si čelo.

„Chápu,“ přikývl magistr moudře a zařadil se po pokladníkově boku.

„Dlužíme, kam se podíváme. Hlavně Schengerosu, protože nikdo jiný už s námi nechce nic mít. Bylo mi jasné, že sultán začne řídit, jakmile se to dozví, jen jsem doufal, že tou dobou už budu pěkně daleko odsud.“

„Taky utíkáte?“

Ider al Dahe, nejvyšší pokladník Severoarabského sultanátu, se potutelně rozhlédl chodbou jako školák dělící se o správné odpovědi do písemky.

„Moji dceru přijali v Torku na univerzitu. Nechcete jít s námi?“ zeptal se tlumeně. Hvězdář jen zavrtěl hlavou a upravil si hnědé roucho.

„Bojíte se sirén?“

Ted' zase neodpověděl magistr, pouze výmluvně sevřel rty.

„To je pochopitelné, těch se bojíme všichni. Jenže já jsem našel jednoho pašeráka,“ ztišil Dahe hlas téměř do šepotu. Aby ho vůbec slyšel, musel se k němu starý hvězdář naklonit tak blízko, že cítil na uchu jeho roztřesený dech.

„Nebylo to levné, ale našel jsem pašeráka, který tvrdí, že se jim dokáže vyhnout.“

„To tvrdí všichni,“ zapochyboval magistr.

„Možná. Víte, dlouho jsem o tom přemýšlel a došel jsem k názoru, že budu raději riskovat utopení, než žít zbytek života ve strachu. Vy ne?“

Odpovědět už nestačil, protože se těžké dveře před nimi otevřely. Pokladník naprázdno polkl.

„Sultán už vás čeká,“ oznámil jim stroze příslušník státní policie v černé uniformě. Oba muži jen přikývli a co nejrychleji kolem něj prošli chodbou, kde si nechali otevřít další dveře, tentokrát vedoucí přímo do sultánova hodovního sálu.

Magistr tyhle neplánované audience nenáviděl, a rozhodně nebyl sám. Jednat se sultánem bylo jako tahat karty a doufat, že zrovna na vás dnes nezbyde černý Petr. Ta chmurná šance tu visela nad hlavou úplně každému, nikdy jí nebylo možné zcela uniknout. Dalo se jen kličkovat, moc nevystřikovat hlavu a obezřetně volit slova, a přesně to

také hvězdář dělal. Dobře věděl, že všichni leží před sultánem jako ančovičky vyskládané na talíři, odevzdaně čekající, na kterou z nich dostane chuť. A dnes pravděpodobnost rozhodně nebyla na pokladníkově straně.

„Pane Dahe! Magistře, pojdte dál!“ vyzval je zvučný hlas. Hvězdář pokorně sklonil hlavu a pomalu vešel do sálu, který se topil ve tmě těžké vůní kadidla a nejrůznějších lahůdek. Koutkem oka na stole zahlédl čerstvé ústřice, čtveřici nadívaných křepelk s karamelovou omáčkou a malou čokoládovou fontánu, vedle níž stál model paláce složený ze zralého ovoce. Nechyběly ani drobné proužky žlutého melounu v místech, kde na skutečné fasádě visí vlajky.

Hvězdář si rukama sevřel vlastní kručící žaludek.

„Už jsem si myslel, že se vás nedočkám, pánové,“ prohlásil sultán ze svého rozložitého křesla. Tlusté prsty, ještě mastné od křepelk, si otřel do připraveného ubrousku, než se natáhl po jedné z hroznových věžiček.

„Představte si, co se mi dnes stalo! Taková legrační příhoda. Kapitán policie mi oznámil, že mu muži hrozí odchodem, protože už druhý měsíc nedostali zapláceno. Jak to, ptám se? Pane Dahe?“

Pokladník se pokusil naprázdno polknout, ale nedokázal to. *Útěk*, překřikovaly se jeho myšlenky jako hejno racků, *vydrž, a už zítra budeš moct volně dýchat!*

„Je, je to pravda, vaše Veličenstvo,“ vykoktal, „stav pokladny není zrovna...“

„Dejte to sem,“ zamumlal sultán s plnými ústy a natáhl k němu ruku, obalenou tradičně v množství drahých prstenů, a teď i v lepkavé

vrstvě hroznové šťávy. Pokladník zhluboka vydechl v marné snaze se uklidnit a podal mu pečlivě složený list papíru.

„Rozsviňte!“ rozkázal vladař.

Světloplachý hvězdář si dlaní zastínil oči. Zatímco v přítomí vypadal hodovní sál jako pohodlná, honosně zařízená místnost, teď, když se světlo lamp odrazilo od všeho toho zlata, drahokamů a dokonale leštěných ploch, to jen a pouze bodalo do očí. Na bílém ubruse vystoupilo nejen zlaté vyšívání, ale i spousta mastných otisků, sloužícím čekajícím u stěn se propadly tváře a sultánovi zírajícímu na papír se na rudém nose vykreslila každá jednotlivá žilka.

Nikdo se neodvážil ani nadechnout, jen pokladník podvědomě o krok ucouvl.

„To má být vtip?“ ozval se sultán ani ne o vteřinu později. Magistr raději zavřel oči.

„Ne, můj pane, já...“

„To má být vtip?!“ zaburácel, až se v mahagonem vykládaných příbornících roztráslly broušené sklenice.

„Kde je moje zlato? Co jsi s ním provedl, ty bankrotáři, ty zloději, ty... chyťte ho někdo! Chyťte ho, než se doopravdy rozčílím!“

„Vaše Veličenstvo, jen mi dovoluňte... prosím, slitování, mám rodinu! Veličenstvo!“

Magistr držel víčka pevně zavřená, dokud pokladníkův křik nepřestal rezonovat prázdnou chodbou. Až zabouchnutí dveří ho však umlčelo napořád.

Dnešní černý Petr už tedy padl, pomyslel si s mírnou úlevou.

„Zhasněte někdo to světlo,“ zabručel rozmrzele sultán. Zmačkal zprávu o stavu pokladny do kuličky a obloukem ji zahodil tak, že padla do omáčníku a potřísnila ubrus všude kolem. Těžkým vzduchem zavoněl karamel.

„Nevím, jak vy, magistře, ale já mám po náladě,“ oznámil mu, když si vložil do úst další kuličku vína, „všichni umí akorát natahovat ruce. *Dejte nám peníze*, to je všechno, co od nich uslyšíte. Od policie, od věřitelů, od všech, ale kde na to mám brát, to už mi nikdo z nich neřekne.

Víte, kolik stojí taková armáda? To si vůbec nedokážete představit. A já musím mít armádu a policii v perfektním stavu, protože tu pořád někdo protestuje. To je pořád: *chceme jídlo, chceme doktory, chceme elektřinu*, a pak akorát protestují. Viděl jste ty fotky?“

Hvězdář trpělivě zavrtěl hlavou.

„To se podívejte. Fotí je na demonstracích, aby vypadali jako oběti, a tisknou si je na letáčky, tihle odbojáři. Jestli se mi ten parchant, co to fotí, jednou dostane do ruky, tak si přibiju jeho hlavu támhle nade dveře, to vám slibuju. Ale o tom jsem mluvit nechtěl. Nechtěl jsem si kazit večer. Radši si sedněte sem ke mně, magistře, a prozradte mi, co mi radí hvězdy.“

Magistr krátce přikývl.

„Vzhledem ke konjunkci Merkuru s Jupiterem by nebesa v nejbližších dnech doporučovala uzavření výhodného obchodu nebo smlouvy.“

„Obchodu?“ poškrábal se sultán ve vousech. „Myslel jsem, že spíš zvýším daně.“

„Na to má vaše Veličenstvo samozřejmě právo kdykoliv,“ poklonkoval mu obratně magistr, „já jsem jen pouhý vykladač, mohu pouze číst, co už je ve hvězdách napsáno. Nikdy bych si nedovolil radit velkému panovníkovi, jehož slovo hýbe miliony osudů.“

„Takže hvězdy radí uzavření obchodu, říkáte? To je mi k ničemu. Vždyť už s námi nikdo obchodovat nechce,“ dolil si vína. Magistr pocítil zvláštní chvění. Starým tělem mu projela kratičká, hřejivá emoce, kterou už dlouho, dlouho nezažil.

Naděje.

„Co Schengeroská vévodkyně, vaše Veličenstvo?“ osmělil se, povzbuzen tím zvláštním pocitem. Sultán zamýšleně zatočil vínem po sklenici.

„Že bych jí zase prodal nějaké ze svých drahokamů? Ale vždyť už mi minule řekla, že nemá zájem! Schengeros má všeho dost, s těmi se pořádně obchodovat nedá.“

Magistr se nadechl. Něco mu říkalo, že možná právě teď vyšla jeho šťastná hvězda.

„Možná bych měl jeden nápad, Veličenstvo,“ dovolil si, „samozřejmě je to jen můj názor, nečekám, že jej budete ve Vaší nekonečné moudrosti...“

„Tak už to vyklop, chlape!“

„Jistě. Navrhoval bych jí prodat *fraktál*, Vaše Veličenstvo.“

„Fraktál?“ zakroutil sultán umaštěnou bradou. „To je ten váš kámen, co dokáže krotit blesky? To jí můžu rovnou slíbit Aladinovu lampu,“ zachechtal se, ale hvězdář se ani nepohnul.

„To jistě můžete, můj pane, ale myslím, že s fraktálem pochodíme lépe. Někteří lidé na Schengerosu a v Alianci té pověsti věří, v čele právě s Její Výsostí.“

„Teď mě taháte za nos,“ zamračil se sultán a služebná, která se vydala utřít omáčku, zvědavě zvedla hlavu, „vévodkyně je chytrá ženská, proč by věřila na pohádky?“

Magistr se sotva znatelně usmál. „Kdo ví? Třeba je na každé pohádce zrnko pravdy. Jistý jsem si jen tím, že by za něj byla ochotná velmi dobře zaplatit.“

„To zní dobře,“ mlaskl sultán, „a vy navrhuje te co? Abych jí ten šutr sehnal?“

„Vůbec ne,“ zavrtěl hvězdář šedou hlavou, „já navrhuji, abyste jí zavolal, že ve své sbírce takový kámen máte. Jak pozná, že to není pravda? Vždyť ho ještě nikdy nikdo neviděl.“

Sultán se na něj zadíval přes okraj své sklenice. Po té děsivé, věčně rudé tváři se začal pomalu rozlévat potměšilý úsměv.

„Vy nejste hlupák, jen co je pravda. No tak jo, zkusíme to. Přinejhorším to odmítne, nic víc se nestane.“

„Přesně tak,“ poklonil se hvězdář.

„Dobrá. Slyšeli jste to?“ luskl prsty na blíže nespécifikovaného sluhu. „Zavolejte někdo vévodkyni ze Schengerosu, že pro ni máme fraktál. A když už budete v kanceláři, vyhlaste výběrové řízení. Budu potřebovat nového pokladníka.“

KAPITOLA PRVNÍ – NA CESTU

Pobřeží, ostrov Schengeros

„Ani na chvíli? Na dvě minuty?“

Strážný stojící na výsuvném mole obrátil oči v sloup. Na sobě měl oranžově lemovanou uniformu Schengeroské dvorní gardy a ve tváři

asi tolik trpělivosti jako rodič, jehož dítě se už půl hodiny dožaduje zmrzliny v třesnutém mrazu.

„Nebo ji přiveďte sem a uvidíte!“

„Její Výsost s váma prostě mluvit nebude,“ uzavřel. Před ním stojící cizinec se jen zamračil a posunul si po špičatém nose brýle.

„Nechala si pro mě poslat až do Bajtalonska!“

„To tvrdíte vy.“

„Tak ji sem přiveďte a uvidíte, že to bude tvrdit taky,“ odsekl, přestože už mu teď muselo být jasné, že tahle diskuze nikam nevede. Rozhlédl se kolem. Slunce pomalu zapadalo a střechy nedalekého města zářily jako z tekutého zlata.

„Dobrá, tak jinak,“ propletl prsty, „jedete pro fraktál, že je to tak?“

„Do toho vám civilistům vůbec nic není,“ zavrtěl voják černovlasou hlavou, „kam my plujeme. Tohle je loď Její Výsosti a ta si může plout, kam uzná za vhodné.“

„Je to tenhle?“ Vylovil z batohu poznámkový sešit. Chvilí jím zuřivě listoval, než našel vloženou fotku černého úlomku a strčil ji vojákovi pod nos. „Taková stará námořnická báchorka? Kámen, co umí chytat blesky? Pořád nic?“

„Já jsem se zas tak podrobně nevyptával,“ zamumlal strážný, „mně vévodkyně prostě řekla, ať tu stojím a nikoho nepouštím nahoru, a to taky dělám.“

Cizinec sevřel čelisti a vypadal, že by někoho nejraději praštil, ale na vojáka si samozřejmě netroufal. Asi mu došlo, že by ho uniformovaný mohl vzít a zahodit i s celým batohem, tak namísto toho jen zmačkal svůj papír a poškrábal se ve světlých vlasech.

„Taková cesta může být nebezpečná,“ zkusil to ještě odjinud, „myslím do Arabska. Ne, že bych tam někdy byl, jen soudím podle toho, co se píše v novinách.“

„Počkejte, jak víte, kam...? No, to je jedno. Nebezpečné to asi být může, ale my se nebojíme.“

„Ani sirén po cestě, ani sultána? To jste odvážný,“ pokýval naoko uznale hlavou.

„To je moje práce,“ napřímil se hrdě voják, „a sirén se bát nemusíme, s těmi máme vyjednané příměří.“

„Nepovídejte,“ založil si blondák ruce, „ještě jsem neslyšel, že by se to někomu podařilo.“

„Naše paní taky není jen tak někdo, víte? A co se týče Arabska, není to tam žádná med, ale přežili jsme to minule, tak to přežijeme i teď.“

„Ta loď je celá dřevěná?“ sestoupil z mola do písku. Vojákově obočí se nechápavě setkalo nad kořenem jeho nosu.

„Co to má s čím společného?“

„Jen mě zajímalo, jak ji máte odizolovanou. Profesionální deformace.“ Kloubem prstu zaťukal na bílý, precizně naolejovaný trup jachty, a poslouchal dunění. „Kvůli tomu kameni, víte? Ono se to nezdá, ale výboje mohou při takovém napětí skákat klidně i metr, zvláště ve vlhkém, slaném vzduchu. Což na moři občas hrozí.“

„Co to melete? Jaký výboje?“ Zmateně se obrátil k lodi za sebou, když mu to došlo. „Vy myslíte, že to tu může chytit?“

„Jako suchá sláma,“ přikývl cizinec nevzrušeně, „nevím, kolik jste viděl elektrických požárů, ale nebývá to nic pěkného. A teď si to představte na lodi, celé dřevěné, odkud není kam utéct.“

„Proboha,“ zalapal voják po dechu.

„Nechtěl byste přece ohrozit vévodkyni, že ne?“ vydal se nenápadně zpátky nahoru, doprovázen tichým vrzáním svých gumových podrážek. „Ale můžu vám pomoci. Stačí, když mě pustíte nahoru, a...“

„Na to zapomeňte.“

„Sakra chlape!“ rozhodil rukama. „Co mám ještě dělat?“

„Nic. Máte se otočit a vrátit se tam, odkud jste přišel. Dostal jsem rozkaz nahoru nikoho nepouštět.“

S brbláním se obrátil a chvíli to skutečně vypadalo, že odchází. Po pár krocích se sehnul do písku, asi aby si zavázal botu, tak si strážný protáhl ramena a dál si ho nevšímal. Trhl sebou, až když mu nad hlavou zavibrovalo trefené zábradlí.

„Hej Nello!“ zahvízdal blondák a hodil další žabku, tentokrát do okna kapitánského můstku. „Tady dole!“

„Zbláznil jste se? Okamžitě toho nechte!“ rozeběhl se strážný po mole. „Nebo vás dám zavřít za ničení dvorního majetku!“

„Co se to tady děje?“

Až teď si všimli, že se k nim po pláži blíží dvě siluety. Jedna vysoká a ramenatá, druhá oblá a docela maličká, ale o to důležitější.

„Co to má znamenat?“ křikla žena v dokonale vyčištěné uniformě a s přísným výrazem ve tváři. „Adame?“

„Hlásím narušitele, velitelko,“ zasalutoval strážný. „Tehle se chtěl lstí vloudit na palubu!“

„Já jsem se jen snažil...“

„Vás jsem se na nic neptala,“ zpražila ho vojačka pohledem tak, že blondák všechny další poznámky raději zapomněl. Strážný Adam se potěšeně ušklíbl a pokračoval.

„Tvrdil, že ho sem pozvala vévodkyně, ale neměl to jak dokázat. Chtěl jsem se ho vyhodit, ale...“

„To je v pořádku, Adame.“ Konečně se dostatečně přiblížila i druhá z žen. Pleť měla hladkou jako porcelán, vlasy vyčesané do drdolu a bohatě zdobené ruce nesla s nenapodobitelnou elegancí panovníků.

„Děkuji vám za vaši horlivost. Vážím si toho, že svou službu berete tak vážně.“

Voják úslužně uklonil hlavu. Vévodkyně zatím rozvážným krokem pokračovala ke své lodi.

„To bylo pořád řečí, jak mi tuhle zemi pomůžeš pozvednout,“ prohlásila, když jemně přejela prsty po zábradlí, „jak sem dovezeš pokrok a kdo ví co, a zatím mi tu jen rozbíjíš okna jako malý kluk.“ Obrátila se k blondákovi čelem a v šedých očích jí pohrávaly pobavené plamínky.

„Nechtěl mě pustit nahoru,“ vysvětlil.

„Měl své rozkazy,“ namítla vévodkyně, „a ty bys měl být ten rozumnější.“

„Jen jsem nechtěl, abyste odjeli beze mě.“

„To bych nikdy nedovolila,“ usmála se vévodkyně. S grácií sobě vlastní pozvedla ruku a dovolila mu ji před zraky překvapených vojáků políbit.

„Sylvie?“ zavolala přes rameno.

„Ano, madam?“

„Seznamte se. Inženýr Harold Monaghan, můj dlouholetý přítel ještě z dob, kdy jsem žila v Bajtalonsku. Požádala jsem ho, aby jel s námi a dohlédl na technickou stránku celého obchodu,“ vysvětlila s úsměvem a blondák se prkenně uklonil, „Harry, tohle je kapitánka Sylvie. Velitelka mé gardy a má věrná pravá ruka.“ Velitelka srazila paty a úsečně kývla hlavou.

„A teď, pokud by vám to nevadilo, bych ráda co nejdříve vyplula. Máme před sebou dlouhou cestu, a sultán nás zítra ráno očekává u arabského pobřeží.“

Nikdo neprotestoval, tak počkala na velitelčin doprovod a lehkým krokem se vydala na palubu. Harry ještě překvapenému gardistovi ironicky zasalutoval, než si pohodil na zádech batoh a spokojeně vyrazil za nimi. Brzy na to zahučely motory a vládní jachta se dala do pohybu.

Slunce zapadající za Schnegerosem se ještě kratičce zalesklo na jejích bílých bocích, a zmizelo docela.

Kapitán Hal vyšel z kabiny a zhluboka se nadechl solí prosyceného vzduchu. Moře dnes bylo cítit rybami a motorovým olejem, podobně jako vytoužený přístav na jeho opačné straně. Vytáhl z ponožky sirky a švihácky si zapálil o takeláž.

„Něco nového?“ zeptal se, když zaslechl kroky. Neil Tarpin, jeho přítel a první důstojník, zavrtěl hlavou.

„Máme stálou rychlost a počasí nám přeje. Když to dobře půjde, ráno budeme v Torku.“

„Ideální. Chceš taky?“

Tarpin vytáhl jednu z nabízených cigaret a nechal si připálit. Svištící vítr mu z úst sebral proužek dýmu a zanesl jej kamsi daleko nad černou hladinu. Opřel se lokty o zábradlí a zadíval se na vodu skrze oka sítě natažené pod nimi.

„Teď vypadá úplně sametově,“ usmál se a potáhl z cigarety.

„Co? Moře?“ zvedl kapitán pobaveně obočí. „Nevěř tomu. To je jen takovej ten lacinej samet, kterým vždycky zakrývají ten největší bordel.“

Tarpin se uchechtl, ale zírat na hladinu nepřestal. Kapitán si užíval svou chvíli ticha. Loď hladce rozrážela vzduch i vodu a z jejích útrobu hučely chladicí boxy naplněné čerstvými rybami. Byl to úspěšný lov.

Až podezřele úspěšný.

„Taky máš dneska takovej divnej pocit?“ obrátil se k Halovi. Kapitán jen mávl rukou.

„Prosímtě, pocit. Já se jen těším, až budeme doma,“ prohlásil.

„No to já taky,“ protáhl se Tarpin, „byl jsi někdy u Vodvalenýho sudu? Podle mě nejlepší hospoda v celým Torku, nejen v docích. Zvenčí sice nevypadá nic moc, ale to pivo, kamaráde! A ty holky!“ políbil si špičky odřených prstů.

„Tam se dají koupit holky?“

„Ale ne, co ty si o mně hned nemyslíš,“ strčil do kapitána loktem, „potkat. A potom koupit. Třeba já jsem ti minule potkal takovou maličkou, zelenookou, ale ta ti měla...“

Hal nabral z cigarety a díval se, jak se do nočního vzduchu vpíjí kouř spolu s květnatými popisy nejrůznějších částí těla a s nimi spojených aktivit.

„No prostě už abychom byli zpátky,“ uzavřel Tarpin a zamnul si ruce, možná nedočkavostí, možná vlezlým chladem.

„Víš, co budu dělat zítra?“ usmál se kapitán. Zády se opřel o zábradlí, které pod jeho vahou zasténalo. „Vůbec nic. Až rozvezeme ryby, napustím si doma horkou vanu a-“

„Slyšel jsi to?“ zpozorněl Tarpin. Kapitán zkusmo zahýbal pozadím.

„No jo furt, tak to trochu vrže, no. Před příští cestou ho dám natřít.“

„Já nemyslel zábradlí,“ zavrtěl hlavou první důstojník. Rozhlížel se ve tmě sem a tam, dokonce si strčil do ucha malíček a zakvedlal s ním.

„Něco se ti zdálo,“ prohlásil kapitán, „to máš z těch tvých pocitů.“

Tarpin natahoval uši a natahoval, až to zaslechl zase. Znělo to jako tichá melodie, jako líbezná píseň z rádia v autě zaparkovaném několik

bloků daleko. Ještě ji nebyl schopen rozeznat, ale už teď se nemohl zbavit dojmu, že ji zná.

„Poslouchej!“ okřikl kapitána. Na mysl mu spolu s tóny písně vyplouvaly vzpomínky na to osudové léto. Na její zvonivý smích a vůni cukrové vaty. Téměř viděl, jak její odhozené tričko dopadá mezi blatouchy.

„Je to nějaká písnička,“ potřásl okouzleně hlavou. Pomalu se obrátil ke kapitánovi, který byl rázem ve tváři bledý jako stěna.

„A do hajzlu,“ zamumlal a zahodil cigaretu, „sirény.“

Tarpin by se za normálních okolností zhrozil, ale teď mu připadal Hal i rybářská bárka na nočním moři podivně vzdálení. Usmál se. Uvědomoval si, že se ho přítel snaží odvléct do kabiny, i že mu dlaněmi zacpává uši, ale bylo mu to jedno. Před očima měl sluncem zalitou vzpomínku a v uších mu stále silněji zněla ta podmanivá melodie.

„Neile! Neile, prober se, do hajzlu!“

Její opálené nohy proběhly stříbrnou vodou, a cákáním dokonale splývaly s pleskotem, s jakým mu na tvář dopadaly kapitánovi facky. Její jemné dlaně se sevřely kolem těch jeho, když ho šeptem zvala, aby šel za ní do vody, kde je neuvidí táboroví vedoucí.

„Chcípňte, vy mrchy! Slyšíte? Moji loď nedostanete!“ křičel kapitán někde tak daleko, že už na tom nemohlo záležet. Nejspíš se zvedl na nohy, nebo se mu to možná jen zdálo. Tarpinův mozek se koupal ve vůni cukrové vaty a omamném zpěvu beze slov. Vrávoravým krokem se vydal neznámo kam.

„Sakra, Neile, kam jdeš? Sám na ně nestačím!“

Kdesi za ním se ozvaly výstřely z kapitánovy pušky, ale zněly legračně tlumeně, jako by někdo praskal nafukovací balonek hluboko pod vodou. V rukách, na kterých stále ještě cítil její dotyk, sevřel kormidlo.

„Neile...“

Všechno sláblo, i kapitánův hlas. Sítil pouze zpěv. Povzbuzován tím sladkým šepotem, Neil Tarpin zrušil nastavený kurz a obrátil loď za ním. Za sluncem, za mládím a za láskou. Vstříc dnům, za které by dal cokoliv.

„Neile, prosím, ne!“

Na kůži cítil hřejivý dotek slunce, zatímco vokalizování nabíralo na síle. Hlasy stoupaly a stoupaly, nezadržitelným tempem se blížily k vrcholu a Tarpin pocítil mravenčení po celém těle. Na tváři ho zašimraly její vlasy. Nabral do plic tolik vzduchu, že měl pocit, že se roztrhne, a tam, až na samé hranici extáze, jeho mozek explodoval.

Zrak se mu rozostřil akorát včas, aby neviděl ani skaliska trčící z vody, ani vzduchem létající trosky, ani pukající chladící boxy, z nichž do krvavých kaluží vyhřezly ulovené ryby. Tarpinovo poslední vydechnutí bylo spíše roztouženým vzdechem, s nímž se pozadu zvrátil do vraku lodi.

Pak se rozhostilo ticho.

KAPITOLA DRUHÁ – NEŽ PADNE TMA

Západní Arabsko

Asi dvacet kilometrů od Luikchanny, hlavního města Arabska, odložil sekáč kosu a protáhl si ztuhlá záda. Udělal toho za dnešek dost, jenže lán byl veliký a i teď, když už slunce klesalo k západu, ho ještě pořádný kus k pokosení zbýval. *No nic*, pomyslel si hořce, když si otíral čelo do rukávu. *Tak zase zítra.*

Vyrazil k valníku, aby začal s nakládáním čerstvé trávy pro dobytek, když zahlédl postavu stojící u cesty. Podle siluety to vypadalo na ženu, v dlouhé tmavé sukni a s černým šátkem na hlavě. Vesničan se zamračil a oprášil si dlaně o kalhoty.

„Co tu chcete?“ křikl, když odložil kosu a vyrazil k ní vlnící se travou. Ani teď, když přišel blíž, mu nebyla povědomá, takže určitě nešlo o holku z vesnice. V prstech žmoulala list papíru a na krku se jí na koženém řemenu houpal fotoaparát.

„Dobrý den,“ pozdravila nesměle, „měl byste chvilku?“

Nadechl se, že ji pošle do háje, ale nakonec si to rozmyslel. Přeci jen to byl dlouhý a úmorný den, a on ho nechtěl zakončovat hádkou.

„Chvilku na co?“

Upřela na něj veliké tmavé oči a namísto odpovědi mu podala svůj leták. Rolník jej přelétl podezíravým pohledem.

„Chápu, jestli nemáte náladu řešit politiku,“ začala omluvně, „to nemá skoro nikdo, ale tohle je vážně důležité...“

„To jste vy, co děláte v hlavním městě ty demonstrace?“

Černé oči se jí rozzářily. „Slyšel jste o nás?“

Poškrábal se na bradě. Sám se o tyhle věci nezajímal, na to měl moc práce, ale ve vsi se čas od času někdo zmínil o nějaké partě děcek, co pořádá protesty proti sultánovi. A většinou překvapivě v dobrém.

„Něco málo. Většinou, když se zdraží mouka nebo někoho veřejně zbičují, že kritizoval režim. To se o vás potom mluví skoro jako o hrdinech.“

„Skutečně? Víte, na zítřek plánujeme naši zatím největší akci, přímo před sultánovým palácem. Má přijet samotná vévodkyně ze Schengerosu, takže se bude dívat celý svět. Už nám přislíbili účast horníci, švadleny, dokonce pár pekařů,“ vypočítávala na prstech, „teď se snažíme získat ještě podporu u zemědělců, aby nás tam bylo co nejvíc. Když se ukáže, že po změně volá celá země, jistě se na naši stranu přikloní i zahraničí.“

Sekáč se usmál. Nešlo o zrovna veselý úsměv, na tom v něm bylo příliš mnoho bolestivých zkušeností, ale přes to všechno v něm zůstalo cosi povzbudivého. Připomnělo mu to doby, kdy sám věřival ve světlou budoucnost.

„Jen běžte,“ pokýval hlavou, „jste mladí, kdo jiný má tyhle věci zkoušet. My už jsme si na tu bídu tak nějak zvykli.“

„Ale to je škoda. Když nás bude hodně, třeba dokážeme něco změnit! Vážně nechcete zítra přijet?“

Vypadala milá, to se muselo nechat. Rolník si leták prohlédl ještě jednou. Byl na něm dav lidí, mávající barevnými transparenty a černožlatými vlajkami Arabska. Všichni cosi skandovali, ale vypadali přitom spíše nadšeně než agresivně. Vlastně to byl moc pěkný plakát.

Jenže pak se mu o lýtko otřel trs neposekané trávy a vrátil ho zpět do reality.

„Asi ne,“ prohlásil nakonec, „mám tu spoustu práce. Louku za mě nikdo nepokosí, ale děkuju za nabídku. Snad vás tam zítra sultánovi lidi moc nezmaskrují.“

„Nechcete si nechat alespoň ten leták?“ usmála se maličko zklamaně. „Kdybyste si to třeba rozmyslel. Nebo to můžete ukázat sousedům.“

„Raději ne,“ podal jí ho nazpět, „nechci, aby to u mě někdo našel.“

„Ale to jsem fotila já,“ zkusila ještě.

„Přímo vy? Vážně?“ Vesničan rezignoval. „No tak jo. Ukážu to doma manželce, třeba se to roznese. A zítra na vás budu myslet.“

„Mockrát děkujeme,“ uklonila potěšeně hlavu, „ať se vám daří.“

„Jojo, vám taky.“ Zamával jí velkou dlaní, než si složil leták za špinavou košili a zamířil zpět ke svému valníku. Tráva se vlnila, slunce stále klesalo k obzoru, jako by se nic nestalo, ale něco bylo přece jen jinak. Na sekáčově zarostlé tváři zůstal ještě chvíli viset opatrný, ale nadějný úsměv.

„Tak hotovo.“

Znuděný mladík sedící u kraje cesty zvedl hlavu. Zapadající slunce mu do prachu kreslilo dlouhý stín, stejně jako vedle zaparkovanému vraku a mladému řidiči, který seděl na kapotě a cosi vykládal do vysílačky.

„To byl poslední leták,“ oznámilo mu přicházející děvče s fotoaparátem a jako důkaz ukázalo prázdnou plátěnou tašku, „můžeme jet.“

„Nasir ještě něco zařizuje,“ pokynul hlavou k telefonujícímu příteli. Počkal, až si dívka sedne do trávy vedle něj, a sáhl do kapsy pro odřenou krabičku s betelovými sousty.

„Farrah? Chceš taky?“

Když zavrtěla hlavou, vytáhl jen jedno pro sebe. Hořká červená šťáva mu vystříkla mezi zuby a ukápla do prachu na cestě.

„To je nechutný,“ zhodnotila. Žvýkající se zasmál, ale neřekl nic. Chvilí jen mlčky seděli, poslouchali vítr prohánějící se travou a útržky zpráv z vysílačky, které jim sem tam zanesl k uším.

Farrah si objala kolena rukama.

„Taky jsi z toho zítřka tak nervózní?“ zeptala se s pohledem upřeným kamsi do pole. Mladík vedle ní vyplivl červenou slinu a oťřel si ústa hřbetem ruky.

„Ani ne. Účast slíbilo tolik lidí, že i kdyby přišla půlka, tak to bude naprostá paráda.“

„Myslíš?“ zapochybovala.

„No jasně. Chytit a zmlátit pár děcek s transparentama, to umí každej, ale zkus si zatknout desetitisícovej dav! He.“

Pomaloučku přikývla, ale asi nevypadala dost přesvědčeně, protože ještě dodal: „Budeme v pohodě, uvidíš. Ty hlavně hodně foť, ať máme co největší dosah, a o zbytek se neboj.“

„Kdy má přijet ta vévodkyně?“

„To ještě nevíme,“ přežvýkl soustředěně, „Nasir to právě teď zjišťuje.“

Naklonila se dopředu, aby viděla na černovlasého mladíka rozrušeně hovořícího do vysílačky.

„Hlavně by bylo fajn zjistit, co tu vlastně chce. Sultán si ji zve pokaždý, když potřebuje prachy, ale co jí za ně nasliboval, to nikdo neví.“

„Já tomu stejně pořád nerozumím,“ posadila se Farrah nazpět.

„To já taky ne. Tady už přece nezbylo cennýho vůbec nic, tak co tu ta ženská ještě hledá?“

„To jsem nemyslela. Naši vždycky tvrdili, že se ke břehům Arabska nedá dostat.“

„Naši taky,“ přikývl Rami, „že se moře kolem hemží sirénama.“

„No právě! Od rybářů a lidí, co se pokusili zdrhnout, slyšíš jednu hororovou historku za druhou, ale vévodkyně si sem jezdí jako na výlet.“

Rami zamýšleně přežvýkl. „Třeba je nějak uplatila,“ navrhl, „táta říkal, že takhle Schengeros řeší všechny problémy.“

„Jak chceš uplatit sirénu?“ zapochybovala Farrah. „A čím?“

„Tak každej musí něco chtít,“ pokrčil rameny, „i sirény.“

„Já bych hlavně chtěla, aby to zítra dobře dopadlo,“ povzdechla si a zabořila bradu mezi kolena. Rami si založil ruce za hlavou.

„Víš, co bych chtěl já? Zdrhnout do Aliance a otevřít si tam kavárnu. Nebo na Schengeros, to vyjde nastejno. Prostě někam do svobodného světa.“

Farah vyprskla smíchy. „A jak to chceš udělat? Přeplavat moře v neckách?“

„Náhodou, bratránek teď začal s převážením, tak by mě třeba vzal.“ Nejistě se poškrábal za krkem. „Nebo nás oba, kdybys chtěla. Asi by to bylo zpočátku těžký, ale rozhodně lepší než tady. Co ty na to? Měli bychom svůj malej podnik, já bych vařil kafe a ty bys tam vystavovala svoje fotky.“

„To zní hezky.“ Zavřela oči a pár vteřin se nechala hladit po tváři teplým večerním větrem. „Ale víš, že to nejde. Teď jsme potřeba tady.“

„Tak, vyřízeno,“ vynořil se zpoza auta Nasir. Vysílačku měl za pasem, ruce opřené v bok a na pohledné tváři několik ustaraných vrásek, ještě prohloubených nízko skloněným sluncem.

„Špatné zprávy?“ zeptal se Rami na to, co je napadlo oba.

„Tak trochu. Vévodkyně přijede už ráno. Navíc sultán vyplatil policii zálohy, takže z jejich strany se s žádným bojkotem počítat nedá.“

„A sakra.“

„Líp bych to neřekl,“ souhlasil s úšklebkem, „chvíli to vypadalo tak nadějně, a teď se spíš zdá, že tam zítra bude pěkně horko.“

„To přece ničemu nevadí, ne?“ ozvala se Farrah povzbudivě. „Bude nás spousta. Jak říkal Rami, nemůžou nás zatknout všechny. Navíc, vévodkyně je prý humanistka. Miluje lidi. Sultán by se před ní nějakými brutálními zásahy úplně znemožnil.“

„Miluje *svoje* lidi,“ odplivl si Rami do prachu.

„Lidi jsou přece všude stejní,“ namítla Farrah. Černé oči obrátila k zachmuřené tváři druhého ze svých přátel. „Dobře to dopadne, Nasi. Uvidíš.“

„Snad máš pravdu,“ usmál se řidič unaveně. Na okamžik se zadíval na nekonečné vlnící se lány a povzdechl si, než se odhodlaně plácl do kolen. „No nic, vážení, teď už s tím stejně nic nenaděláme. Měli bychom vyrazit, ať jsme zpátky v Luikchanně dřív, než padne tma.“

KAPITOLA TŘETÍ – PŘES SIRÉNY

Průsmyky

„Všechno v pořádku, Výsosti?“

Vévodkyně stála bez pohnutí až na samé špici lodi a s pláštěm nadouvajícím se v nočním větru připomínala jednu z těch fantastických dřevěných soch, kterými si zdobili přídě dávní mořeplavci.

„V pořádku, Sylvie,“ přikývla. Kapitánka přesto složila ruce za záda a došla až k ní.

„Moji muži jsou připraveni. Loď už nemůže být v lepší kondici,“ vykládala, jako by si jednotlivé položky v hlavě odškrtávala ze seznamu, „vlajka je vyvěšená, aby ji žádná siréna nepřehlédla. A pro jistotu jsem celé posádce rozdala špunty do uší. Ne snad, že bych nevěřila ve vaše diplomatické schopnosti, ale znáte to. Kdo je připraven, nebývá překvapen.“

„Děkuji vám.“ Přestože se zdánlivě nebylo čeho bát, upírala oči stále k obzoru. Hladina kolem nich se v měsíčním světle poklidně třpytila a na všem ležela hedvábná pokrývka nočního ticha. Jen vzduch jako by se tetelil napětím.

Obě věděly, že teď už každou chvíli vplují do Průsmyků.

Velitelka se prudce nadechla. Postavila se vedle své paní, vypjala hrud' a snažila se tvářit ochranně, ale vévodkyni neuniklo, že se jí třesou prsty položené na zábradlí. Přes hladkou tvář jí přelétl kratičký úsměv.

„Nervózní?“

„No, trochu,“ přiznala a otřela si dlaně do kalhot, „vlastně dost. Víte, na pevný zemi, kdyby vás někdo napadl třeba nožem, to bych si ho dokázala zpacifikovat. Ale tady? Jestli nás ty mrchy zradí a zaútočí...“

„Nezaútočí.“

„A co kdyby ano?“ Za normálních okolností by si vévodkyně nikdy nedovolila skočit do řeči, ale teď jí viditelně ujžděly nervy. Mluvila překotně a přitom ztěžka, jako by se rychlostí snažila odčinit své stažené hrdlo. „Tady není kam utéct, koho praštit, ani kam se schovat. Jestli začnou zpívat, nedokážu vás ochránit. Jestli začnou zpívat, nemůžu... nic.“

Na předloktí ucítila konejšivý dotek její maličké dlaně. Sylvii se zezdalo, jako by se v černé vodě pod nimi cosi pohnulo. Možná to byly jen cáry noční mlhy, motající se mezi skalisky nad stříbrnou hladinou, anebo něco mnohem, mnohem horšího.

„K přímému útoku se neodvážím. Na to jsem pro ně příliš důležitá. Mohou maximálně zastrašovat, ale věřím, že tak hloupé nejsou.“ Mluvila přesvědčivě, ale kapitánce oči dál tékaly k moři. Nebylo těžké pochopit, proč žijí mořské panny zrovna tady. Každý polostín, kámen či trčící větev tu připomínal napůl ponořenou hlavu nebo natažené ruce čekající na kořist. Sylvie se při té představě otřásla.

„Přivedu muže,“ nabídla se ochotně, „chcete ten poslední pár špuntů?“

„Nechci. Musím být připravená, kdyby se mnou přeci jen chtěly mluvit.“